

Като черна гробница и тая вечер  
пуст и мрачен е градът;  
тъпо стъпките отекват надалече  
и в тъмата се топят.

Глъхнат сградите, зловещо гле-  
да всека  
с жълти стъклени очи,  
оскрежената топола — призрак  
секаш —  
в сивата мъгла стърчи.

Странни струни са изопнатите  
жици,  
посребрени с тънък пух,  
и снегът, поръсен с бисерни  
искрици,  
хрупка с вопъл зъл и глух.

А в мъглата—през безплътните  
й мрежи —  
мълком гаснеща от скръб,  
младата луна незнаен път бе-  
лежи  
с тънкия си огнен сърп.